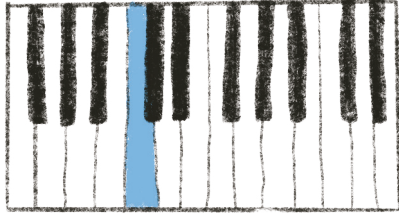

NEREDE BU PIYANONUN KUYRUĞU?

Esra Bulut

Çizer: Betül Taşcı

ÖP- BIRAK

Sabah, alarmım çaldığında çoktan uyanmıştım. Aslında gece neredeyse hiç uyuyamamıştım. Karnım da biraz ağrıyordu. Avuçlarımı karnıma bastırarak ağrımı kontrol ettim, dayanabilirdim. Alarmımı kapattım. Penceremin perdelerini açtım. Odamın penceresi büyük bir caddeye bakıyordu. Trafikte kilitlenmiş arabaların arasında annesinin elinden tutarak okula gitmeye çalışan çocuklar ve metroya koşan insanlar vardı. Bilmesem de bugünün pazartesi olduğunu anlayabilirdim.

Banyoya gidip yüzümü yıkadım ve eve yayılan kızarmış ekmek kokusunu takip ederek mutfağa vardım. Annem ve babam yine pazartesi sabahına yakışır nefis bir kahvaltı hazırlamıştı. Ben sofraya

geçene kadar babam kahvaltısını yapıp üstünü giyinmek için yatak odasına geçmişti bile.

- Güneydin anne. Hımmm, **en sevdiğim** kahvaltı menüsü... Kızarmış ekmek ve tereyağı!

Annem, kahvaltıyı beğendiğim için mutlu görünüyordu.

Tam, **'Biraz keyfim yerine geldi,'** diyordum ki karın ağrıma eşlik eden hafif bir gürültü da başladı.

- Kısa süre oldu taşınalı ama ne kadar sevdiğ burayı değil mi Bora, diye sordu annem. Bir yandan da bulaşık makinesindekileri yerleştiriyordu.

- **Hı hı,** dedim başımı sallarken.

Annem devam etti:

- **Eminim, okulunu da çok seveceksin. Burası eski okulundan çok daha büyük... Biliyor musun, bu okulda üçüncü sınıftan itibaren bazı derslerin kendi öğretmenleri bile varmış. Büyük bir fen laboratuvarı ve müzik odası olduğunu söyledi Müdüre Hanım. Sence de tüm bunlar çok heyecan verici, değil mi?**

Kesinlikle öyleydi. Bir de şu son lokmayı yutabilsem...

Babam çoktan hazırlanmıştı bile. Kapının önünde buluştuk. Annem yanaklarıma iyi şanslar öpücüğü kondurup bizi uğurladı.

Yola çıktığımızda pencereden gördüğüm kalabalık biraz azalmıştı. Babam da annem gibi bu sabah sürekli konuşuyordu. Ben sessizliğimi bozmayınca o da konuşmayı bıraktı ve radyoyu açtı. Radyodaki kadın, okul döneminin başlangıcından bahsedip duruyordu ve susmak bilmiyordu. Neyse ki ona cevap vermek zorunda değildim.

Yeni okulum görüldü.

- Her sabah iki öğretmen şu kapının önünde bekliyormuş. Anne ve babalar, çocuklarını okula güvenle teslim edebilsin diye... Bir de adı varmış bunun... "Öp-bırak" diyorlarmış, deyip kahkaha attı babam. Bahsettiği kapının önünde durduk.

Sonra beni öptü ve öğretmenlerime teslim etti.

OKULDA İLK GÜN: YAPAY ZEKÂ

Kapıda bekleyen öğretmenimizin adı Melis, branşı fen bilimleriymiş. Beni sıcacık gülümsemesiyle karşılayıp hemen kendini tanıttı. O an karnımdaki ağrı uçtu gitti sanki.

Melis Öğretmen beni sınıfıma götürmeden önce okulda **UZUUUN** bir tur attık. Kantin, yemekhane, kütüphane, tuvaletler, spor salonu, bilgisayar ve fen laboratuvarları, kocaman bir müzik salonu... Müzik salonu gerçekten büyüleyiciydi. Devasaydı! Bir futbol sahası kadardı neredeyse, içinde minicik kalmıştım. Melis Öğretmen'e hemen müziği ne kadar çok sevdiğimi anlattım. Evdeki klavyemde hangi parçaları çalabildiğimi ve babamın eski gi-

tarını çalmayı nasıl başardığımı da... Çok şaşırdı ve beni tebrik etti.

Yeni okulum nasıl bir yerdi, henüz bilmiyordum ama Melis Öğretmen harika biriydi.

Müzik salonundan çıktıktan sonra yine uzun bir koridorda yürümeye başladık. Melis Öğretmen koridorun sonundaki sınıfın kapısını tıklayarak önce içerideki öğretmenle selamlaştı ve sonra bana döndü.

- İşte burası senin sınıfın Bora. **Aramıza hoş geldin,** dedi.

Sınıf öğretmenimiz Nazan Öğretmen ve tüm arkadaşlarım beni sevinçle karşıladı.

Derin bir nefes aldım ve öğretmeni-
min gösterdiği yere
oturdum. Sıra arka-
daşımın adı
Aslı'ymış.

Öğretmenimiz, bugün derste işlenecek konunun yapay zekâ olduğunu söyledi. Yapay zekâyı daha önce anne ve babamdan zaten biliyordum. İkisi de birbir-

lerine sürekli yapay zekâ ile neler yaptıklarını anlatıp duruyorlardı. Hatta ben de biraz kullanmıştım ama komik şeyler için. Bir keresinde **her şeyi kemirmeye çalışan komşumuzun kedisi Moni'yi tavşan kulaklı ve uzun dişli çizmesini istemiştim. Az acılı bir lahmacunu bulutların arasında uçurmasını istemiştim** ve o da lahmacuna kanat takmıştı. En süper çizimi ise **tam 25 topu olan ve her topunun farklı renkte olduğu dev külahlı bir dondurmaydı.**

Öğretmenimiz sınıfa döndü ve bir soru sordu:

- Yapay zekânın hayatımızın her alanına girdiği söyleniyor. Bu konuyla ilgili ben bir şeyler anlatma-

ya başlamadan önce sizlerin söylemek istediği şeyler var mı? Yapay zekâ hakkında neler biliyorsunuz?

Elini kaldıran birkaç öğrenciden biriydim. Öğretmenimiz sanırım ilk günüm diye önce bana söz hakkı verdi.

- Annem ve babam artık birçok şeyi yapay zekânın hallettiğini söylüyor. Annem bir haftalık yemek planı yapmak için yapay zekâ kullanıyormuş. Ne pişireceğini düşünmekten kurtulduğunu söylemişti. Bir de kimyasal olmayan ürünlerle, sirke gibi malzemelerle nasıl temizlik yapabileceğini yapay zekâdan öğrenmiş. Artık doğayı tahrip edecek deterjanlara para vermediğimizi anlatmıştı. Babam da geçen gün sifon bozulunca nasıl tamir edeceğini yapay zekâyâ sordu ve bu sayede tamir edebildi.

Öğretmenimiz:

- Anne ve babanın yapay zekâyı kullanım alanlarını çok beğendim, Bora. Evdeki sorunların bu şekilde çözülmesine de sevindim. Teşekkür ederiz. Peki sen hiç yapay zekâ kullandın mı, diye sordu.

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Çünkü yapay zekâ ile yaptığım şeyleri sınıfta söylersem eminim ilk günden dalga konusu olacaktım. Adım ya uçan lahmacuncuya ya da dev külahlı dondurmacıya çıkacaktı. Neyse ki o an aklıma yaptığım başka bir şey daha geldi, dalga konusu olmayacağı bir şey.

- Evet, dedim. En sevdiğim kitaplardan biri olan **Pelikanım Peli -Yeniden Parlayan Güneş** kitabını benim için tersten yazmasını istedim. Yapay zekâ Pelikanım Peli'yi tersten yazınca yeni bir hikâye okumuş gibi oldum. Çünkü Peli'nin yeni hikayesi güneşin, uçağın kuyruğundan kurtulmasıyla başlıyordu. Çok heyecanlıydı ve çok eğlenmiştim.

Öğretmenimiz:

- Bora, bu **harika bir fikir!** Bunu yıl içinde okuduğumuz kitaplar için sınıfta mutlaka denemeliyiz, dedi.

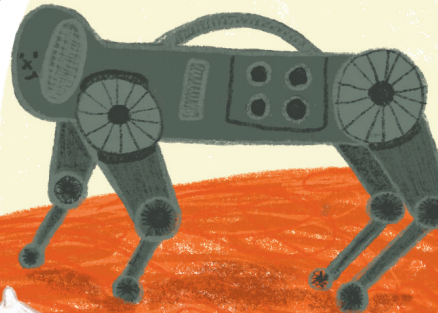
Böylece hem dalga konusu olmaktan kurtuldum hem de ilk güne Nazan Öğretmen'den bir puan alarak başladım.

- Ben de bugün yapay zekânın hayatımızı kolaylaştırmasından bahsedeceğim, dedi öğretmenimiz ve tahtaya dört ayaklı bir robot resmi yansıtıp devam etti:

- Bu robotun **İsmi Go1**. Çin'de üretilen yapay zekâ tabanlı dört ayaklı robotik bir arkadaşımız... **Ne kadar da köpeğe benziyor, değil mi?** Dört ayağı üzerinde tam da bir köpek gibi durabiliyor. Hem bir köpeğin yapabildiğinden çok daha fazla becerisi var hem de istediğimiz bir şeyi hallettiğinde bizden ödül maması istemiyor, dedi.

Hepimiz güldük. Öğretmenimiz devam etti:

- Ama en önemlisi **"Go1"** gibi robotların kritik görevlerde de kullanılması. Meselâ havaalanlarında güvenlik için, deprem gibi felaketlerde hayat kurtarmak için kullanılıyorlar. Yani yapay zekâ hayatımızın birçok alanında kritik bir rol üstlenmeye başladı ama biz daha çok basit işlerde kullanıyoruz

tabii. Bora'nın anne ve babasının hayatını kolaylaştırmak için kullanması gibi ben de yapacağım örgü modellerini yapay zekâya çizdiriyorum mesela.

Tahtaya yansıttığı bilgisayarından bir internet sayfası açtı. Arama kısmına 'Haraşo örgü modelleri çiz.' yazdı. Yapay zekâ haraşo ile örülmüş bir sürü şapka, hırka modelleri çıkardı.

O sırada teneffüs zili çaldı. Zil, eski okulumdakiyle aynıydı. Beethoven'ın sekizinci senfonisinden bir parça... Yeni bir arkadaş bulma ümidiyle bahçeye çıktım. Bütün teneffüs boyunca bekledim ama kimsenin yeni bir arkadaşına ihtiyacı yok gibiydi. Biraz daha bekledikten sonra yanıma uzun saçlı bir kız geldi ve ismimi sordu. Tanıştık, adı Beste'ymiş. Beste okulda piyano çalan tek öğrenciymiş. Klavye çaldığımı söyleyince piyanoda **Grade 5** olduğundan bahsedip bir anda uzaklaştı. Sanırım klavye çaldığım için kendiyile yaptığı kıyasta seviyem epey düşük kalmıştı.

Nihayet ikinci zil çaldı. Bu teneffüs arkadaş bulmak için pek verimli geçmemişti ama ders müzikti. Müzik dersine katılmak için büyük salona doğru yürümeye başladım.

YARIŞMAYA KATILIM ŞARTI: KUYRUKLU PİYANO

Salon büyüleyiciydi. Bu zamana kadar yalnızca isimlerini bildiğim enstrümanlara, şimdi dokunabilecek kadar yakındım. Saksafon, arp, çello, kemanlar ve kocaman bir piyano...

Peki, acaba müzik öğretmenimiz kimdi? Kimler enstrüman çalıyordu? Bu okulda piyano öğrenebilir miydim? Tam bunları düşünürken koca göbekli, hafif sendeleyerek yürüyen, küt saçlı bir kadın yanımdan geçerek salona girdi.

Kısa bir süre sessizlik oldu sınıfta.

**- Sen Bora olmalısın, dedi aynı kadın
yüzüme bakmadan.**

- Evet, benim.

Sınıftakilerle konuşmasından müzik öğretmenimiz Jale Öğretmen olduğunu anladım. Okulu gezerken Melis Öğretmen, Jale Öğretmen'den bahsetmişti. Müzik eğitimine babam gibi önce İstanbul Teknik Üniversitesi'nde başlamış, konservatuvar bölümünde. Sonra İngiltere'de Kraliyet Müzik Koleji'nde devam etmiş. Yani çok bilgiliymiş ve

okulun müzik bölümünden de o sorumluymuş. Ama Jale Öğretmeni görünce biraz hayal kırıklığı yaşadım. Çünkü okulda gördüğüm öğretmenler arasında en az gülümseyen oydu.

Beste'nin tuhaf bakışlarını saymazsam, Jale Öğretmen de oldukça tuhaf görünüyordu. Üstelik de

bir müzik  ğretmeniydi. Annem, "İnsan müzikle uğraşıyorsa kalbi yumuşak, zihni berrak olur." der.

Jale  ğretmen piyano taburesine oturdu. Elindeki Suzuki kitabını aadı ve önce Beethoven'ın Ode-to-Joy'unu ve sonra Pachelbel–Canon in D parçalarını  almaya başladı. Bu parçaları ben de klavyemde  alabiliyordum. şarkıyı bitirince ayağa kalktı.

- Bir enstrüman  alıyor musun, diye sordu bana.

Ben de tam bu soruyu bekliyordum. Ona klavyemden bahsetmenin, piyano almak için para biriktirdiğimi söylemenin tam sırasıydı.

- Bir klavyem var.

Beethoven'ın Ode-to-Joy'u ile Pachelbel'in Canon'unu ben de  alabiliyorum, dedim.

Jale  ğretmen'in cevabımı dinleyip dinlemediğinden emin değildim çünkü hiçbir şey söylemedi. Elindeki nota k ğıtları arasında bir şeyler arıyor gibiydi.

Dayanamayıp sordum:

- Bu okulda **piyano** çalabilir miyim? Siz mi öğretiyorsunuz?

Jale Öğretmen yine beni duymamış gibiydi. Sınıfa döndü ve kaşlarını kaldırıp bir işaret verdi. Sınıf arkadaşlarımdan bazıları hiçbir şey sormadan boş duran enstrümanların başına geçti. Çoğu keman çalıyordu. Piyano çalan tek kişi vardı: Beste! Yine bana tuhaf bir bakış atarak piyano sandalyesine oturdu. Enstrüman çalmayan arkadaşlarım da bir konser sahnesindeymiş gibi önlü arkalı dizildi. Herkes yerini aldığı anda bunun bir orkestra olduğuna emin oldum. Bu kadar çok müzik aletinin olması da bu yüzdendi.

İnanılmazdı. Yeni okulumun bir orkestrası vardı!

Herkesin hazır beklediğinden emin olan Jale Öğretmen bir işaret daha verdi.

Bütün enstrümanlar bir anda canlanmıştı. Keman sesleri salondan bazen çekip gidiyor, bazen çellonun koluna girmesiyle geri geliyordu sanki.

